Peipa. Se wiis Rannapura ärra omma hirmsa pessasse, mis Ingri- ehk Ingermanni maal körge mäe al kalju sees olli.

Kümme konna aastad ellas önnetu lapsoke seal — oh se olli üks jält ja hirmus paik! — agga kui paljo temma ka piddi singuma, ja kui karm se wanna nöid temma wasta ka olli: Rannapura kossus siiski ennam ja ennam, senni kui neitsi healisseks sai. Ei maa peal ni illusad neitsid pölnud nähtud, kui temma olli. Otsego koit warra hommiku maddalas taewa piirdes punnetab, ja selget ilma kulutab: nenda paistis Rannapura lahke näggo, täis hingelikku rahho, ja temma silmist wöis nähha, et ta südda mitte öelusse köides olnud. Karkus teadis kül, kus temma tüttar wangis seisis, sedda olli temmale üks hea waim kulutand; agga et temma kül wäggew olli, ei wöind ta jöud ommeti Peipa ja öeluste kawwalusse ja wäe wasta middagi. Sellepärrast ei wöinud temma ka mitte lota, et ta tütrele omma hädda orrust peaseks. Need walged jummalad hallastasid ennast wiimaks Rannapura ja temma wannematte ülle, sest kunningas olli neid ärdaste pallunud ja neile sured annid annud. Agga nemmadki ei julgend mitte suisa wäggewa Peipa kallale minna, waid läksid kawwalaste ümmerkaudo temmaga söddima. Nemmad läkitasid sallaja ühhe tuikessega, kes nende tenistusses olli, Rannapurale ühhe höbbe

kamni, ühhe arja, ühhe sure öuna ja ühhe lummiwalge wodi linna, ja lasksid temmale öelda: hoia need nelli asja, mis walged jummalad sulle läkitand, ja pöggene ni pea, kui sa ialdes wöid, ommast wangi koiast. Kui Peipa sind tagga aials, siis wiska, Peiruni ja walgid jummalaid appi hüdes, esmalt se kamm omma selja tahha, ja pärrast, kui se mitte ei aita, se arri. Peaks ta sest mitte holima, ja siiski sinno kannule tikkuma, wiska siis se öun, ja wimaks se wodi linna ennesse selja tahha. Panne holega tähhele se järg, et sa mitte ei eksi wissates. Rannapura töutas tuikessele, kes temmale sedda sönnumid töi, keik meles piddada, mis temmale olli käskud, tännas walgid jummalaid ja satis tuikesse minnema.

Kui nüüd Peipa esimessel teisipäwal pärrast kuu lomist südda ösel kaksiti wanna kullund ahjo lua selga istus, nenda kuida nöiad Ingri- ja Eestimaal igga aasta, kolmandamal, kuendamal, ühhetsamal ja kahheteistkümnemal kuu lomisse aeal sedda teggid, ja nenda ratsuti Lisagora mäe peale söitis, pugges Rannapura enne koito omma hauast wälja, need nelli asja, mis temmale ollid läkitud, körwalisselt nurgast kasa wöttes. Temma läks, ni rutto, kui ta sutis, otsekohhe eddasi, issa lossi pole. Kest lönnat olli hea teekond käidud. Nüüd watas Rannapura taggasi, ja näggi ehmatades, et temma wangi koia perre naene, se wanna hir-